

סרטים

השריף הרסה את הצ'תוס

אשת חיל (תל-אביב, תל-אביב, אר-צות-הברית) דבי ריינולדס מנסה לשחק ב-מין אנדרגוניוס קולנועי, שהיא ספק-קומדיה ספק-מלודרמה רגשנית.

דבי הטובה, הזוכה עדיין לאשראי בשל העובדה שאדי העדיף את ליו, גויסה לשאת על כתפיה משא שהועמס בעבר רק על כתפיהם הרחבות של גברתנים מסוגו של גרי קופר. הוטל עליה להיות האישה-הטוב במערבון — לאיוצלת מסכן, המתגלה לי-פנע כגיבור, אזור אינץ' לעמד בפני כל קליעי האקדחים וכל הרע שבעולם, וכמובן מצליח עיירה וזוכה בכוכב השריף. המיוחד שבסיפור זה, והמיוחד שבו, היה צריך להיות בעובדה, שהפעם לוחם קלאסי זה הוא אשה.

דבי, אלבנה ניו-יורקית ואם לשני יל-דים, יוצאת לחפש את עתידה במערב, ב-מדינת אריזונה. שם היא עוברת את כל השלבים השיגורתיים שבהפיכת עירוני ל-פועל-החיה. נעשית סלע-מחזקת בין הטמבל של העיירה (אנדי גריפית) לבין המושחת היפה שלה (סטיב פורסט). שלא במתכוון היא מגלה את שחיתותו של השריף המקו-מי, לוחמת בו ויוצאת כשירה על העליונה. מלבד כוכב השריף היא נוטלת לעצמה גם את המושחת-היפה מצפ-רני ידיתו אדונת השיער (ג'ולייט פראוז), סמל האשה המער-בית.

ברי צחוק, ברי רמעות. עליה מעין זו יכולה להיות משעשעת למדי לוא ניצל אותה וינסט שרמן, הבמאי, להפקת סאטיר-רה על המערבונים. אולם לרוע המזל הוא מנסה לשכנע את הצופים, למרות לענו ל-שריף-האשה, שהסיפור מתקבל על הדעת. ולא רק זאת, הוא אף ננסה לסחוט דמי-עות, תוך הזדהות עם צרותיה של השריף.

הצופה עוד יכול לסלוח על שהוא נשאר ללא צחוק וללא דמעות, אולם אין מוילת להריסת המיתוס של המערבון. למולו של הבמאי, דבי ריינולדס היא חנינית במידה מספקת כדי להשאיר את הצופה על כסאו למרות העלילה המושרת.

הזוועה המגוחכת

מפרכת הביטניקים (ארמון-דוד, תל-אביב, בריטניה) היא סאטירה עוקצנית על האמנות המודרנית ועל אורתודוקסיהם הבריתיים. יש בה עלילה פעלתנית, דיאלוג שנון, משחק ובימוי מקצועי. אם על אף אלה אין היא משעשעת ביותר, הרי הסי-בה לכך נעוצה בהעדר מקוריות. היא נראית כאוסף קטעים, טובים אמנם, מסידרת קר-מדיות בריטיות שכבר מיצו עד תום את הזוועה המגוחכת שבלבושם ואורח חייהם האחד של הפקידים הבריטיים, ואת המע-שה הנדושה על ציירים מטורפים העולים מתאים לגדולה.

טוני הנקוק (אנתוני הנקוק) הוא פקיד כניל, המואס בחינו ההדגוניים ומחליט למצוא את עצמו באמנות. הוא יוצא לפא-ריס ושם, בזוהרה בוהמית של אקסיסטינ-ציאליסטים הוא מתגלה כמיסר האסכולה האינפנטילית בצורה. בזכות מבקר-אמנות, המגלה בחורו את ציוריו של חברו, הוא עולה לגדולה, הופך לאמן מפורסם. עד לרגע בו הוא מחזיר את הכתר לחברו הצעיר, שצייר את הציורים אשר יוחסו לו.

תפריט של במקום. יותר מכל סרט אחר, מזכיר סרט זה את סרטו של אלק גינס נוד וגאון. לא רק שהנושא דומה, אלא שאפילו סצינות מסוימות, כמו נפילתו של פסל וזעזוע מודרני לקומה התחתית, מועתקות במדויק. אלא שסרטו של גינס היה טרגדיה אנושית נוגעת ללב, ויצירה אמנותית מעמיקה; ואילו סרטו של הנקוק הוא שטחי וקלוש.

הנקוק, כוכב הטלביזיה הבריטית, שזה לו סרטו הראשון, הוא דמות מגושמת ועגומה, המזכיר טיפוסית כצארלס לוה-סון ומישל סימון, אם כי הוא נאה מהם. אין הוא מסוגל לעשות לאורך סרט מלא את מה שהוא מצליח לעשות בתכניתו ה-קצרה בטלביזיה. העיזות, המבט המרוקף והטקסט העוקצני, שהוא השתתף בכתיב-תו, הם מוון למנה קטנה בלבד.

רוב בדיחותיו של הנקוק מבוססות על אי-הבנה ביאלה, כאשר מבקר האמנות שלו (ג'ורג' סנורס) מציע לו: "ניסע למיני-טה" (קרלו), משיב הנקוק: "אה, מונטי

היקר, הוא אחד מגדולי הגנרלים שהכרתי. או כאשר אשתו של המיליונר מתאהבת בו ולוחשת באזנו: "קח אתי איתך ב-מטוס!" משיב הנקוק: "אי-אפשר, יש רק מושב אחד וחגורת הבטחון לא תקיף את שנינו."

יתר הבדיחות הן נדושות למדי, כמו הערתו של הנקוק לאיומה של מעריצתו, שיש לה שני כדורים באקדחה, אחד עבורה ואחד עבורו: "קחי את שלי גם כן!" אולם האכזבה הגדולה בסרט היא כשי מתברר שאין לו, בעצם, מה לימר. מה שנראה תחילה כביקורת לועגת לאבנות החדישה, מתגלה בסוף כטעות. יש להבדיל בין אמנים מודרניים שאין להם מה להגיד, לבין כאלה שיש להם מה למר, מסביר בסרט. חבל שמחבריו לא למדו מלקח זה בעצמם.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה מסליץ לראותם.

● **יום הדין בנירנברג** (אלנבי, תל-אביב, ארנון, ירושלים) — בעיית אחריותם של שופטים, הדנים לפי חוק שושעני, ב-סרט המזהיר מפני תחית הנאציזם, בכל מקום. ספנסר טריסי, מקסמיליאן של רי-מרלן דיטריך בסרטו של סטלי קרמר.

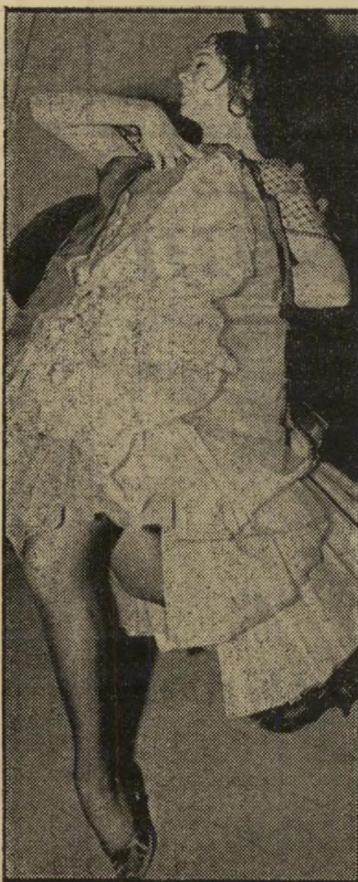
● **החותם השביעי** (מקסיס, תל-אביב) — אינגמר ברגמן מחפש את טעם הקיום בסרט סילוסופי אכזרי ומוזעזע, על רקע גימפת-הדבר באירופה של ימי ה-ביניים.

● **שבעת המופלאים** (סדרות, תל-אביב) — מערבון אנטי-מערבוני, בו הופ-כים אנטי-אקדח מקצועיים לאידיאליסטים. יול ברנר, הורסט בוכהולץ.

● **כשגברים שונאים** (חג, תל-אביב) — מרלון ברנדו מציג את מרלון ברנדו במערבון איטי, ששום דבר לא חשוב בו מלבד מרלון ברנדו. קארל מאדלן.

● **הצמאה לאהבה** (אמפיתאטרון, חיפה) — שלוש נפשות נקברות תחת מפר-לת של יצרים ורגשות. סרט בו צילום ר-חיתוך מצויינים מהווים תחליף למשחק, סימון סניורה.

● **רומנוף וג'ולייט** (ארמון, חיפה) — סאטירה משעשעת על המאבק הבינושי-פיטר יוסטינוב כתב, בייס ומשחק.

ג'ולייט פראוז ב-"אשת חיל" חשריף חיה אשה

ספורט

אגודות

שני תרנגולים

הכדורגל הישראלי, שספג לאחרונה מכות קשות על מגרשי-הספורט בחוץ-לארץ, קי-בל השבוע מכה נוספת. הפעם על שולחן הדיונים הירוק ובזירה האישית של מאבק עסקני-כדורגל מקצועיים. כתוצאה מריב סמכויות ממושך בין ארגון-המאמנים הישראלי לבין ההתאחדות לכדורגל, ערכה פעו-לת ההדרכה בין תלמידי בתי-הספר התיכו-ניים.

לא היתה זו הפעולה הראשונה בספורט הישראלי שפוצצה בגלל ריב אישי בין שני עסקנים מקצועיים, או בגלל ריב סמ-כויות שצמח מריב אישי כזה. לא היה זה גם הסיכסוך הראשון בין שני האר-גונים העוסקים בכדורגל, אך הפעם פוצצה הפעולה הממלכתית הראשונה למען ה-כדורגל.

מקלחת-התקפות. הסיכסוך בין ההת-אחדות לארגון פרץ לפני כשנה וחצי, מדי עם הקמת הארגון שמטרתו היתה להגן על ענייני המקצוע של המאמנים. ההתאחדות סירבה להכיר בארגון, כי חששה מתביר-עתו לשפתו בהנהלתה. לאחר שנת-דיב-שלמה, סוכמה הצעת פשרה. אז עשה ה-ארגון צעד נוסף, לפני כחצי שנה, שחר-ר גיז ופנע אישית ביושב-ראש ההתאחדות ה-ישראלית, צבי (בעל הצלקת) בריס: היה זה מינויו של אלודי-משנה שמואל סוחר לנשיא ארגון המאמנים.

שמואל סוחר (45), היה עד לפני ארבע שנים אחד האישים הבולטים בכדורגל הישראלי. הוא היה מרכיב הנהגת הישר-אליה, כמד המאמן האנגלי הנרי גיבונס. השליש הראשי בצה"ל, יצא מספר פעמים עם הנבחרת למסעותיה בחוץ-לארץ, הש-תתף בין השאר במסע הכשלוניות באסיה. לאחר שחזר משם תקף סוחר קשות את הנהגות השחקנים, וזה למקלחת-התקפות חוזרת מן השחקנים עצמם. אך סוחר סולק מפעילותו בנבחרת רק לאחר שהסתכסך אישית עם צבי בריס עצמו. על סיבת ה-סיכסוך בין השניים הועלו סברות שונות. התוצאה היתה אחת: סוחר סולק, הפך להיות יושב-ראש ועדת הספורט של צה"ל, המימן לשעת-כושר.

ההודמנות נפלה לידי הקצין, שנחקף בינתים במחלת-לב, בדיוק בתקופה בה הוצע לו מינוי ממושך במסגרת משרד-החון הישראלי. בגלל מחלתו והסיכוי לחזור ל-פעילות דרך נשיאות ארגון המאמנים, ויתר סוחר על המינוי ונכנס בכל לבו למאבק.

עריק ממלכת. אך מול סוחר שואף הקרבות ניצב תרנגול-קרב לא פחות מנוסה. הריב האישי בין סוחר לבריס הביא בעק-בותיו לניתוק כל מגע ממשי בין ההתאחדות לארגון. השניים החלו להילחם איש ברעהו בכל אמצעי הפרסום ובריס, שלא הסתפק בכך, ניסה לשבור את המאמנים עלידי הצעה מפתה לכדורגלנים: ליטול על עצמם את אימוני הכדורגל בבתי-הספר התיכוניים. ה-כדורגלנים התפתו, אך גרתעו ברגע ה-אחרון וההתאחדות נשארה ללא מוצא. במצב זה החליט צבי בריס להודיע על פרישת ההתאחדות מכל פעילות בשדה התינון. הוא קיחה לשחק בכך את הפעולה המובטחת, להראות לכולם שבלעדינו ינון דבר. אך דחקא זה דירבן את סוחר הנמרץ להוכיח את יכולתו. הוא החל מיד

חיפה (מבין) צוהלת אחרי השער השני דמדומי האלים

להפעיל את כל קשריו כדי לחזור לבתי-הספר בעזרת המועצות המקומיות.

בסערת הויכוח הגדול נעלם מעיני-כל, שמא-נים מקומיים כבר פועלים ב-בתי-ספר בעזרת מועצות-מקומיות במקומות שונים ברחבי הארץ. בחיפה, למשל, עושה את זאת מאמנה לשעבר של מכבי ה-קומי, דגיה פרקש, ובטבריה עושה זאת צבי סוסנובס-קי. סוחר ניסה לעשות זאת גם בתל-אביב. השבוע עדיין לא נשאו מאמצים אלה פרי. לעומת זאת בלטה עריקתו של האחראי הממשלתי לספורט הישראלי, מנהל רשות הספורט, הצנן היוגוסלבי ראובן דפני (39), תורו לנסוע לחוץ-לארץ, המריא לפני זמן קצר לארצות-הברית לאסוף כספים למגבית-המאחדות. את הדאגה לספורט השאיר ל-עסקנים.

כדורגל

הרגל וטבע

על מישחק חצי-גמר הגביע, בו ניצחה מכבי תל-אביב את הפועל באר-שבוע בתוצה 3:0, מדרווח שייע גדור:

כולם שואלים אותי: מה פתאום אתם מפסי-דים כל הזמן ודחקא השבוע הצלחתם לנצח את הפועל באר-שבוע? הסיבה היא פשוטה מאד: אני כבר שנתיים לא ראייתי את הנשיא וב-אמת כבר הגיע הזמן שהוא יראה אותי, ילחץ לי את היד ואולי ישיט לי את הגביע הגדול — מי יודע? אבל במדליה-כסף בטח נזכה, את זה כבר עשינו השבוע בירושלים.

על מה שקרה בעיר הזאת על המגרש בטח כולכם קראתם, אבל מה שוויה מסביב — רק אני אוכל לספר לכם. באר-שבוע, אח-רי שניצחנו את הפועל על תל-אביב ואחרי ש-תל-אביב ניצחו אותנו 3:0, חשבו שאנחנו כבר לא פירמה ואפשר לנצח אותנו ב-קלות. אבל ליתר בטחון הם באו שבוע לפני הזמן ליר, שלים והתאמנו כל הזמן ב-מגרש. הם גם שיחקו משחק נגד האוניבר-סיטה ואפילו ניצחו אותם 2:4.

אנחנו, לעומת זאת, המשכנו להתאמן כ-רגיל ולהפסיד כרגיל. אבל החלטנו הפעם לנסות לבוא לירושלים יום לפני הזמן — וזה היה דחקא רעיון טוב.

עלייה לרגל. את המיגרש עצמו מי שמכיר אותו לא היה מכיר אותו בזמן ה-מישחק. באר-שבוע הביאו אתם חצי-העיר, איזה כמה-עשרות שלטים וראש-עיר אחד — של באר-שבוע, כמובן. השלטים זה היה משהו מיוחד. אם מישחק היה בא למיגרש בלי לדעת, היה בטוח שאלה בחירות. הם באו כמו בעלייה לרגל, על כל שלט היה כתוב משהו וכל האלפים שבאו מהנגב התחילו לצעוק כשרק נכנסו למיגרש.

לי צעקו, כמובן, הכי הרבה: "הביתה, הביתה!" "בסדר", אמרתי להם, "רק נשחק ואני אלך הביתה!"

כשהלכנו הביתה אחרי המישחק שמענו שהפועל פתח-תקוה הצליחו להוביל את מכבי חיפה ישר נגדנו למישחק הגביע. כל הכבוד למכבי חיפה שהצנן על הנצחון שלהם על האלופים. הם מתחילים ללכת בעקבותינו. אומנם אנחנו הוצאנו את פתח-תקוה 7:1, אבל גם 1:5 זו תוצאה שאין מה להתבייש בה. איך שלא יהיה, להתראות בגמר.